

פסטיבל הקולנוע החדש של טוקיו מציע פרס מדהים לבימאים צעירים, ואפשר לפנות אליו באמצעות העולם הזה.

טוקיו התלבטה שנים רבות לפני שהחליטה כי היא רוצה לארגן פסטיבל סרטים. אולם ביסודיות היפאנית האופיינית, מן הרגע שבו נפלה החלטה מתנהל הכל בקנה-מידה גדול ובסדר מופתי. בפסטיבל הסרטים בקאן אורגנה מסכת עיתונאים, כדי לבשר על התכנית. באותה הזדמנות, כל מי שנכח במקום, התבקש למסור פרטים מלאים על כתובתו, כדי שהפסטיבל ימשיך את הקשר. בין הנוכחים היתה גם מבקרת הקולנוע של העולם הזה, שקיבלה השבוע הודעה על הפרס הגדול ביותר שהוענק אי פעם על-ידי פסטיבל כלשהו.

כבר בקאן הוכרו, שהפסטיבל הראשון בטוקיו יקדיש תשומת-לב מיוחדת לקולנוע הצעיר, ויעניק פרס כספי רציני בתחרות שתתקיים במקום.

תתעמסתבר, שהפרס הוא לא רק רציני אלא ממש ענקי: מיליון וחצי דולר. בארצות אחרות אפשר להפיק בסכום זה אולי סרט אחד בלבד, בישראל אפשר להפיק שלושה. ויש ארצות אחרות, כמו יוון, שבהן אפשר להפיק בו אפילו עשרה!

מה צריך לעשות כדי לזכות בפרס? ראשית, צריך תעודת לידה שבה רשום תאריך מאוחר מ-1.1.1945. שנית, צריך להיות בימאי שעשה כבר סרט באורך מלא - והכוונה לסרט באורך של יותר מ-60 דקות. שלישית, צריך שהסרט האחרון (אין שום מניעה שגם מי שעשה יותר מסרט אחד ישתתף) יהיה בן ארבע שנים לכל היותר (כלומר, שיהיה זה סרט אשר יצא לאור בשנת 1980 או אחרי זה). ולבסוף, צריך תסריט מוכן לקראת הסרט הבא.

מי שניחן בכל התכונות הללו, צריך לקחת את הסרט האחרון שלו ולהכין לו כותרות באנגלית (בארץ זה לא חוכמה, כי כל הסרטים מוצגים בכתייה-קולנוע עם כותרות באנגלית). צריך להדפיס כיון עותק של הסרט (אפשר גם בקאסט-טריידאו מיקצועית) ולשלוח אותו לטוקיו, בצירוף תקציר בן 20 עמודים לכל היותר, של התסריט הבא. גם התקציר צריך להיות בשפה האנגלית.

ועדת-קבלה של הפסטיבל תבחר את הסרטים המוצלחים ביותר, ותכין להם, על חשבונה, תרגום ליפאנית, כדי שיוצגו בפסטיבל. כמו כן יומינו לשם על חשבון הפסטיבל, את הבימאי ועוד אדם אחד הקשור לסרט. לתקופת הפסטיבל, ואילו צוות שופטים יבחן את הסרטים ואת תקצירי התסריטים, יבחר מתוכם את הקולנוען הצעיר המבטיח ביותר, ויעניק לו עד מיליון וחצי דולר-רי. להפקת סרטו הבא.

צריך עוד להוסיף, שאי אפשר להגיש לתחרות סרט שזכה כבר בפרס בינלאומי כלשהו, או שהופץ קודם לכן, מיסחרית. ביפאן, מוכן שיש עוד כל מיני תנאים, באותיות הקטנות של תקנון הפסטיבל, אבל אף אחד מתנאים אלה אינו עשוי להרתיע מישהו מלנסות לקבל את הפרס. אובייקטיבית, אין הרבה בימאים ישראלים המתאימים לתנאים המוקדמים של התחרות הזאת, אבל אם יש, הם מוזמנים לפנות בדואר למערכת העולם הזה, ויקבלו העתק של התקנון ושל טופס-ההרשמה. הרי לשם כך נשלחו אלינו. בהצלחה.

תהליכים

חובה לראות:

תהליכים: פאריס-טכסאס. מאחורי הסורגים: פאריס-טכסאס. מאחורי הסורגים: להיטראוויטה. היפה: פאריס-טכסאס. מאחורי הסורגים: להיטראוויטה. תהליכים: פאריס-טכסאס.

גזליה את מקסימה!

כרמן (גת-תל-אביב צרפת) - אופרה נזאת לא דאו עדיין בסרטים: חיה. תוססת. מלאת מרץ והמצאות קולנועיות. עם כוכבת ראשית שמשמ מפוצצת את המסך - וגם יודעת לשיר.

פראנצ'סקו רוזי, מגדולי הבימאים היום בעולם, נטל את יצירתו של ז'ורז' ביזה, שעליה אמר ניצה, כי אלוהים צועד בה בצעדי-נער, החזיר אותה מן הבימה אל אנדלוסיה. הפיח בה רוח-חיים חדשה בעזרת הנופים המקוריים, הרקדנים של אנטוניו גאדס, ומצלמה אשר תמיד יודעת להתמקם, באורח פלא, במקום הנכון. כדי להעניק לסוג זה של אמנות - שהוא אולי הכפוי והעמוס ביותר במסכמות מכל אמנויות הבימה - טיבעיות רעננה וריאליסטיות. מעבר לכך, עורך רוזי השוואה בין דמותה הגאה והבלתי-מתפשרת של הצועניה, אשר בוחרת את מאהביה ומשליכה אותם רק לפי צויליבה וללא שום נגיעה לפחד או למוסר, אל הפר בזירת מילחמת-הפרים. שתי המעלות העיקריות של הסרט הזה הם גזליה מינגס-ג'ונסון, שאולי אינה הגדולה בזמרות-תבל, אבל היא ללא ספק היחידה בין הזמרות המסוגלות להתמודד עם תפקידה של כרמן, מבחינה קולית, אשר ניחנה בחושניות, בחיוניות ובעזות-היבטיו הדרושה לתפקיד. שלא לדבר על צורת חיצוניתה שאינה מזכירה בשום פנים ואופן זמרת אופרה

גזליה מינגס-ג'ונסון: האהבה והמוות

קלאסית, אלא דווקא צועניה מן הרחוב. כאשר היא מופיעה מול המצלמה, נשכח הכל. המעלה השניה היא השימוש שעושה רוזי במצלמה של פאסקואלינו דה-סאנטיס, צלמו הקבוע מזה שנים. האור והצל האנדלוסיים, המיבנה של הבתים ושל זירות הקורידה. כל אלה עוצרי-נשימה. ואם מוסיפים על כך הופעה נמרצת ומרשימה של רוג'רו ראימונדי, בדמותו המפורסמת של לוחם-הזירה, החוויה מושלמת.

מגרש-השדים של פול ניומן

הארי ובנו (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) - הסרט הזה מלא פגמים כמו רימון, הן במיבנה העלילתי שלו, הן באידאליזציה המוגזמת של חלק מן הדמויות. עם זאת, כאשר רואים אותו לאור הטראגדיה האישית הקשה של פול ניומן, שבנו התאבד לפני כמה שנים, אי-אפשר שלא להתרגש מן הכאב והתיסכול של האב המכה על חטא, שאינו מבין את פשרו די הצורך.

צריך לומר, שבסרט מערכת-היחסים היא המוכה מזו שהיתה, בחיים. כי מדובר באב אשר היה כל חייו איש פעיל ומלא מרץ, אשר נותר ללא עבודה אחרי שמתגלה פגם בליבו, ובניחים שבין אב זה לבנו, עזיר החולם להיות סופר, ובניתיים מסתפק בעבודות דחק המתירות בידיו די פנאי כדאי לבלות עם ידידים על שפת-הים ולכתוב את סיפוריו, המוחזרים על-ידי המו"לים באותו הקצב שהוא שולח אותם. האב, שחוסר-הפעילות מחבל בשינוי-מישקלו הנמשי, כועס על הבן ההולך בטל, לטעמו, והבן עושה כמיטב יכולתו לספק את רצון האב שהוא מעריץ. דמותה של אם, אשר הלכה לעולמה לפני זמן קצר, אינה מניחה לאיש המבוגר כל התקשרות רגשית אחרת, גם לא עם ידידה טובה, בעלת חנות לבעלי-חיים, שבתה קשורה מאוד לבנו. במהלך הסרט נוצרים יחסים מוזרים, שבהם חוסה הבן על האב ואומר דברים שכנראה אמר ניומן, בחיים, לבנו שלו: מעין

פול ניומן: האב מת על פני בנו

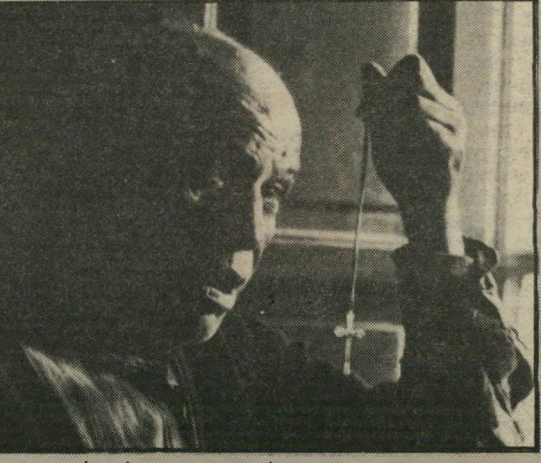
היפוך יוצרות משונה ונוגע ללב, וכמובן, העובדה שניומן מגלם את התפקיד הראשי וגואן וודוורד, רעייתו, מופיעה לצידו, כידידה הטובה, מוסיפה גם היא מישקל להתייחסות האישית לסרט הזה. יש בסרט עניין אובייקטיבי, כי הוא משקף את הדרך שבה כוכב קולנוע מהולל, שהוא גם בימאי קולנוע מוכשר, נלחם בכל כוחו בשדים הודרפיים אותו.

איש עשיר איש עני

הקדושים התמימים (מוסיאון, תל-אביב ספרד) - זה בדיק סוג הסרט שאחרי הצפיה בו יוצאים כולם החוצה ואומרים: סרט טוב!

ובכך בא הקץ לנושא, אין עוד מה לומר עליו, כי הכל כבר נאמר בתוך הסרט עצמו. הבימאי הספרדי מאריו קאמוס נמנה עם אותם בעלי-מיקצוע מסורים ורציניים, העוסקים בנושאים כיבדי-מישקל ועושים זאת עם הרבה כוונות טובות, עם מעט תחכום וטיפה של דמיון. במיקרה זה, מדובר בתולדותיהן של שתי מישפחות - האחת אצילה, השניה מישפחת-אריסים, החיה על אדמותיה של העשירה ומשרתת אותה. העשירים הם מושחתים מעצם טיבעם, כעשירים, העניים סובלים בניצולם המחפיר ונפשם האצילית נאנקת, ואם נשמעת מתוך הדברים נימת-לעג, הסיבה היא שאחרי בוניאל אפשר לצפות מבימאי ספרדי למבט חודר ומקורי יותר.

פראנסיסקו ראבאל: ראוי בהחלט לפרס

אם כי, כל עוד מתייחסים לסיפור כמות שהוא, קאמוס עושה מלאכה נאמנה, הוא מדריך היטב את צוות השחקנים שלו, ופראנסיסקו ראבאל הוותיק - כבן איכרים ממגר שכולו שקשריו עם הטבע הם ישירים ומקשריו עם בני-האדם הם פגומים - ראוי בהחלט לפרס המישחק שקיבל בפסטיבל קאן. יש בסרט כמה רגעים מרגשים מאוד, בעיקר כאשר מדובר בקשר שבין האדם הזה לסביבתו, יש בו כמה רגעים כואבים